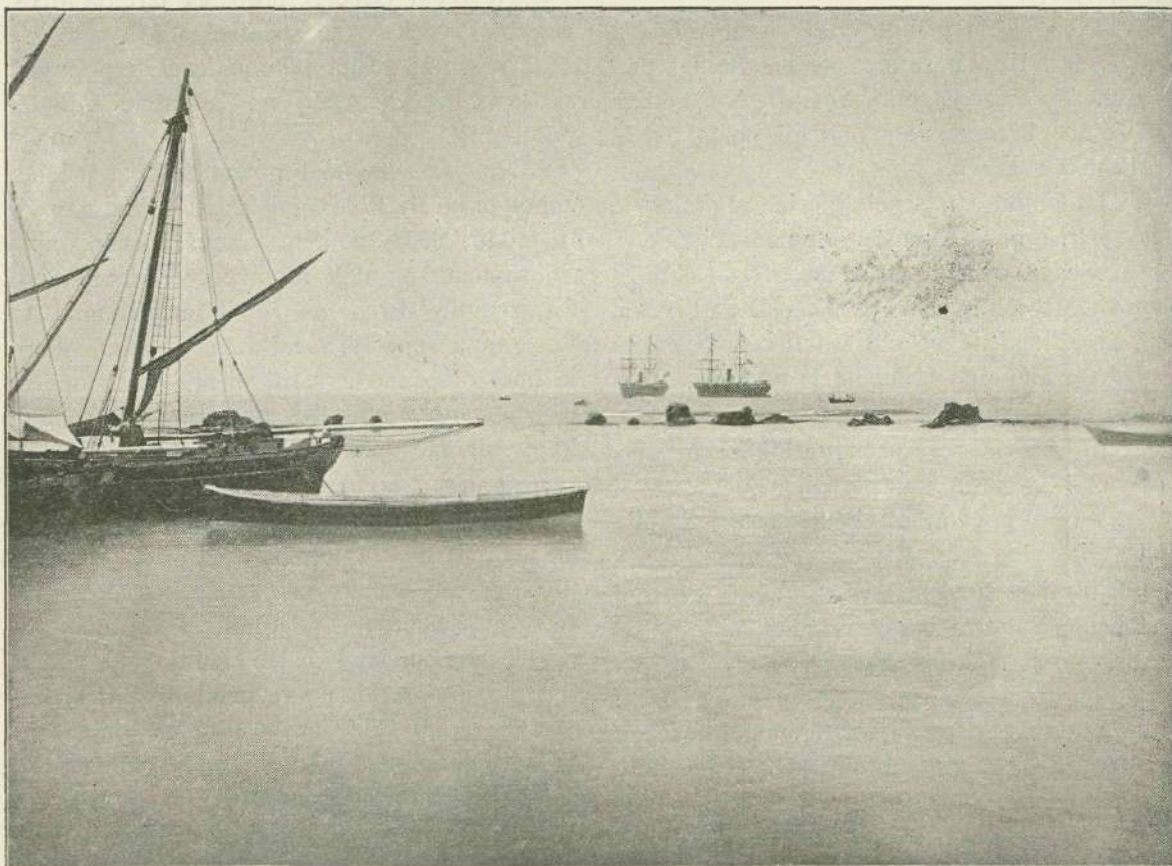

imel še jeden želodec za vodo, to bi ga napolnil, pa ne z vodo! Ko bi bil moj tovariš še živ, tudi on bi bil lahko dobil svoj delež. Pa to vam je vse kaj drugega: kri izpod take kože in izpod blede kože. Razlika vam je taka, kakor med šampanjcem in dolenjskim cvičkom. Ko sem odletel, sem premišljal: Ko bi hodil jaz dostikrat tako v goste, vzel bi obrazu kmalu rdeče-modro barvo.“

Lačni Mivček je ob tej povesti komaj požiral sline.

K njim sta prisedli tudi dve muhi, ki sta do sedaj-le od strani poslušali.

„Naš sovražnik je človek“, prične jedna. „Danes sem čula praviti, da je neki človek kupil steklene posode, katere je napolnil s pivom in postavil na mizo. Muhe so mislile, da je to nalašč pripravljeno zanje, in so kar

Pred Jafo na morju.

trumoma drle v tiste posode pit; a niti jedna ni našla več poti iz steklenice: potonilo jih je čez dva tisoč isti dan. — Ko so zvedele druge muhe, poslale so deputacijo peterih muh k človeku, ki so zahtevale, naj odpravi te posode. O, pa on jih ni poslušal, temveč pograbil je pobijačo in po vseh na jeden mah udaril, da niti jedna ni živa odletela.“

Brencelj ni poslušal blebetave muhe, temveč je že krepko smrčal. Pivček je tudi

dremal. Mivčku pa ni šel iz glave lepi obraz, o katerem je pravil brencelj.

Vse je utihnilo na leskovem listu in sladki sen je zatisnil vsem oči do jutranje zore.

Ko se je zdanilo, odpravili so se vsi na odhod.

Lačni Mivček je izpregovoril:

„Držimo se gesla: Ako pridem, pridem sit, ali me pa več ne bo.“

Odleteli so vsi. Zvečer pa niti jeden ni prišel spat na leskov list.